

ISSN 1603-225X

Årgang 9, Nummer 1

februar 2008

UDGIVES AF LANDSFORENINGEN BØRN OG SAMVÆR

Børn og Samvær

VI SÆTTER BARNET I CENTRUM

Formålet med Landsforeningen Børn og Samvær er, at forbedre vilkårene for børn, der ikke lever sammen med begge deres forældre. Foreningen arbejder for, at børns samvær og omgang med forældrene stedse skal foregå med børnenes bedste som udgangspunkt.

I dette nummer:

Leder <i>Af Viggo Bækgaard</i>	2	Pandoras æske - en boganmeldelse <i>Af Viggo Bækgaard</i>	9	Internetgrupper for Børn og Samværs medlemmer	11
Om at opføre sig ordentligt ved samlivsophævelse <i>Af Viggo Bækgaard</i>	5	Spørg om samvær	10	Telefonrådgivning	11

Nyhedsbrevet udgives af
Landsforeningen Børn og Samvær.

Ansvarshavende redaktør:
Lene Ekholm Petersen.

Næste nummer udkommer til sommer.
Deadline for indlæg er 1.5 2008

Leder

De første måneder med forældreansvarsloven.

af Viggo Bækgaard, talsmand for Landsforeningen Børn og Samvær, advokat (H)

Forældreansvarsloven trådte i kraft første oktober 2007. Dette skrives på et tidspunkt, hvor loven er knap et halvt år gammel, hvilket er alt for tidligt til at sige noget rigtig velkvalificeret om, hvordan loven virker. Selv om al begyndelse er svær, er der nogle tendenser, som jeg godt synes, at vi kan reflektere over med henblik på at gøre opmærksom på, hvad der kan gøres for at forbedre situationen, og hvad der synes at vise tegn på problemer.

Borgerens tålmodighed sættes på prøve.

Jeg satser på at blive forstået rigtigt uden at blive beskyldt for partipolitisk stillingtagen, når jeg udtrykker min fornemmelse af, at vores nuværende regering er rigtig god til at gennemføre reformer og signalere store forandringer på en måde, så regeringen fremstår som dynamisk og handlekraftig. Vi har fået en kommunalreform med færre kommuner, afskaffelse af 14 amter og etablering af 5 regioner. Regeringen har givet os en politikredsreform, en retskredsreform, en familieretlig strukturreform med 5 statsforvaltninger - og en ny forældreansvarslov. Den har sikkert beriget os med meget mere end det, men de nævnte reformer er dem, som jeg lige kan komme i tanke om som nogen, der har påvirket mig selv personligt som menneske og professionelt.

Der er ikke i mit sind tvivl om, at mange af reformerne er velargumenterede og fornuftige. Når det er sagt, virker det i al fald i mit univers på den måde, at man gennemfører reformerne men lever i en naiv forestillingsverden om, at de kan komme til at virke, uden at der følger ressourcer med. På de områder, som jeg kender til professionelt, er det en kendsgerning, at begrebet "al begyndelse er svær" er blevet så sand, at man ikke overdriver, når man hævder, at der på mange af områderne hersker regulær kaos.

Mine strafferetskolleger beretter om regulær kaos på politikontorerne. For borgerne betyder det bl.a., at man ikke kan komme i kontakt med politiet telefonisk. Lyder det bekendt for dig, der læser dette, fordi du har en frustration på det familieretlige område? Kan du komme i kontakt med din statsforvaltning telefonisk? Har du indtryk af, at systemet virker hurtigt og fleksibelt? Hvis du har startet en forældremyndighedssag, vil du have oplevet en sagsbehandlingstid, hvor der er gået op til flere måneder, inden du overhovedet er blevet indkaldt til et vejledningsmøde. Du vil sandsynligvis også have oplevet lange ventetider på både børnesagkyndig rådgivning og konfliktmægling.

Er din forældremyndighedssag blevet afsluttet i statsforvaltningen og sendt videre til retten, vil du desværre

også der have oplevet, at der er gået flere måneder, inden sagen er blevet gravet frem og berammet til et retsmøde.

Gav tvungen fælles forældremyndighed en storm af sager?

Mange havde forventet, at statsforvaltningerne ville blive overdænget med henvendelser om fælles forældremyndighed som følge af den nye lov, der giver mulighed for at få genoptaget alle gamle sager. Selv om jeg ikke har noget statistisk materiale, der kan dokumentere det, kan jeg sige meget sikkert, at der slet ikke er kommet det boom ud af det, som man havde troet. De seneste par måneder har flere journalister ringet for at spørge ind til emnet. Når de ringer, starter de ofte med en sætning som, "kan det virkelig passe, at der ikke er så mange, der søger forældremyndighedssagerne genoptaget". Det kan det - og det er der så ingen historie i. Den gode historie havde åbenbart været, at statsforvaltningerne var blevet totalt nedlagt som følge af den mulighed. De er som antydnet blevet nedlagt men ikke af den grund.

Mit bud på, at det ikke er gået helt så galt som frygtet er, at mange indser, at forældremyndighedsspørgsmålet er stærkt overvurderet som selvstændigt begreb. Det er ikke selve forældremyndigheden, der betyder så meget men evnen til at samarbejde - og samværets omfang og kvalitet. Dertil kommer, at et af de store problemer under den gamle lov, er blevet ændret markant. Det er blevet meget lettere at få informationer om barnet, selv om man ikke har del i forældremyndigheden.

Hvor viser kerneproblemerne sig i praksis?

Bopælsspørgsmålet er selvfølgelig det mest centrale omkring børnene. Vi har endnu ikke set så mange afgørelser, at der danner sig et sikkert mønster. Jeg har det seneste halve år set en øget tendens til, at økonomispørgsmål spiller en betydelig rolle for mange forældre, der indleder sag om bopæl og samvær. Mange ikke-bopælsforældre jagter 7-7-ordninger for at slippe for at betale børnebidrag. Den økonomiske ansvarlighed vedrørende børnene tilsidesættes. Hvem er det lige, der skal **sørge for** tøjet og koordineringen.

Skole- og institutionsvalg er, så vidt jeg kan se, også kommet højere op på dagsordenen end tidligere. Man skal være enige om skolevalg, hvis man har fælles forældremyndighed. Det forhold bruges - og misbruges. Det følger af loven, at bopælsforælderen som udgangspunkt bestemmer, hvor i landet barnet skal bo. Men hvis så forælderen flytter, ser vi eksempler på, at den anden forsøger at forhindre flytningen ved at stikke en kæp i hjulet på skoleskiftet. Det er i den sammenhæng efter min opfattelse sådan, at man skal være enige om "skoleretning" men ikke nødvendigvis om fysisk skole. Hvis barnet har gået i folkeskole i x-by, og bopælsforælderen flytter, kan barnet uden den andens samtykke melde barnet i y-bys skole. Sådan læser jeg i det mindste loven og vejledningen, men der går nogen tid, inden det når ind til kommunerne og til skolerne. Måske skal vi endda have nogle afgørelser på området, før der falder ro på området.

Hvis den oven for nævnte fortolkning måtte vise sig at være forkert, tror jeg, at vi i den kommende tid får mange forældremyndighedssager, hvor skolespørgsmålet alene indeholder sådanne tungtvejende grunde, der gør fælles forældremyndighed umulig.

Jeg oplever det som for tidligt at sige noget sikkert om, hvorvidt der er sket en realitetsændring på samværsområdet. Er det virkelig blevet sådan, at det er "bedst for barnet", der slår igennem? Er det blevet lettere eller sværere at få stoppet et samvær? Hvordan er det gået med de situationer, hvor der foreligger chikane? Chikane er i øvrigt blevet et begreb, som begge parter nyder stor sport i at benytte om den anden.

Standardsamværet er blevet afskaffet, hedder det. Men hvad kommer i stedet? Hvornår får vi fremtryllet nogle principper, som afgrænser begge forældres ret til ferie med barnet?

Forligsprocenter - hvor store - og hvorfor?

Et af de mere pudsige emner er statsforvaltningernes statistikker om forligsprocenter. Det hedder sig, at de opnår forlig i 85% af sagerne. Jeg har ikke set "rigtig" statistik på det endnu. Men jeg taler hver eneste dag med brugere af statsforvaltningerne, og jeg er i en statsforvaltning flere gange om ugen - hver eneste uge.

De brugere, som møder alene i statsforvaltningerne, melder tilbage med en oplevelse af, at de bliver manipuleret til at indgå aftaler, som de dybest set ikke tror på som holdbare.

Også når jeg selv er med i statsforvaltningen opnår vi rigtig ofte en forligsmæssig løsning. Jeg kan måske endda ikke helt sige mig fri for at være medvirkende til at få aftaler gennemført. Det vigtige er efter min vurdering, at der både indgås en aftale - og om muligt fastsættes præmisser for det fremtidige samarbejde, hvor manglende overholdelse erkendes at medføre konsekvenser. Det er ikke altid helt let at få ørenlyd for det synspunkt.

Sammenfattende oplever jeg forældreansvarsloven som rigtig fornuftig på mange punkter. Jeg tror også, at den har en positiv fremtid for sig.

Bare man ikke glemmer, at der altså stadigvæk er nogle, som ikke kan samarbejde uanset hvor mange positive lovbestemmelser, man måtte lave. Der vil stadigvæk være manipulator-forældre; forældre med massive sociale problemer; alkoholikerforældre; grænseoverskridende forældre, psykopat-forældre; voldelige forældre; chikanerende forældre.

Der vil stadigvæk være mange børn, om hvem det bedste udtryk er "stakkels børn".

Sagsbehandlingstiderne og den store march mod tvunget forlig fører med sig, at de "stakkels børn" er stakkels meget længere end godt er.

Der er endda dem, som stadigvæk må vente, til de bliver rigtig store, før der er hjælp at hente.

Om at opføre sig ordentligt ved samlivsophævelse

af Viggo Bækgaard, talsmand for Landsforeningen Børn og Samvær, advokat (H).

Forældreansvarsloven tager udgangspunkt i, hvad der er bedst for barnet. Der er linet en hel bunke muligheder op, som statsforvaltningerne kan diske op med for at hjælpe forældre til at finde ud af, hvad der så er bedst for deres konkrete barn. Det virker fint på papiret, men tiden er et problem.

Statsforvaltningerne rider mildt sagt ikke samme dag, som de sadler.

Det har overordentlig stor betydning for parternes fremtidige samarbejde, at selve opbruddet bliver så harmonisk som muligt. Harmoni er et rigtigt vanskeligt ord at bruge netop i sammenhæng med familiens opbrud. Selvmodsigende næsten.

Taktik - positionering - bopælsregistrering og sikring af status quo.

Taktiske overvejelser og måske forkerte opfattelser af betydningen af forskellige tiltag spiller en stor rolle for den enkelte, som står over for et opbrud i familien.

Hvor skal parterne bo efterfølgende? Hvad sker der, hvis jeg tager børnene med - eller lader være med at tage dem med? Kan vi blive enige om en model i en overgangsperiode, indtil vi får afklaret, hvad der skal ske på sigt? Hvad hvis vi ikke kan - og der går uanet lang tid, inden statsforvaltningen kommer ud af busken? Disse spørgsmål og mange flere snurrer rundt i hovedet på forældrene.

Jeg skal ikke benægte, at der kan ligge taktiske overvejelser bag de handlinger, som forældrene foretager. Blot ønsker jeg, at det ikke var sådan. Gid der kunne etableres en "helle-situation".

Et eksempel på "flytte-helle".

Statsforvaltningen Hovedstaden tilsyneladende har indtaget en kontant holdning, og at domstolene så ikke efterfølgende fokuserer på status quo som afgørende. Man skal jo varsle flytning efter loven. I en konkret sag, som jeg var involveret i, boede forældrene i Nordsjælland for den enes vedkommende og den anden boede i København. Mor fra Nordsjælland ville gerne ud på landet, og parterne havde drøftet forskellige muligheder, så de evt. begge kunne flytte, så de boede praktisk i forhold til hinanden og deres arbejde. Mor besluttede sig først, da far ikke helhjertet gik ind i mulighederne. Hun valgte en af øerne syd for Sjælland. Far reagerede prompte med at indlevere en anmodning om midlertidig forældremyndighed - og fik det af statsforvaltningen.

Som advokat for moderen valgte jeg at undlade at påklage den afgørelse, som jeg i virkeligheden fandt sympatisk. I stedet for at acceptere, at mor tog barnet med sydpå straks, valgte man at lade så lidt forandre sig som muligt, indtil der var truffet en endelig retlig afgørelse. Med i billedet hører, at børnene blev i hidtidig institution og skole under forløbet. Som grundlag for beslutningen om at undlade at klage indgik dels, at klagesagen tager tid, at afgørelsen objektivt set var fornuftig **og** at domstolene behandler forældremyndighedssager hurtigt. Det sidste var lige ved at gå rigtig galt, fordi domstolene er blevet meget langsomme blandt andet som følge af retskredsreformen. Så jeg blev undervejs noget bekymret over forløbet. Hvad ville status quo kunne føre til, tænkte jeg.

Men byretten valgte at vurdere ud fra traditionelle kriterier og tilkendte mor bopælsretten ud fra hidtidig tilknytning, herunder at børnene havde boet hos hende indtil hendes flytning. Afgørelsen var velbegrundet og blev ikke anket af faderen. Samlet resulterede det forløb i så få afbræk som muligt for børnene og en statuering af, at det trods alt må være sådan, at hovedreglen er, at det er bopælsforælderen, der bestemmer, hvor i landet børnene skal bo - og at vi altså ikke har fået genindført stavnsbåndet (endnu). Sådan er jo også lovens hovedregel.

Eksemplet viser, at selv om mange opfatter det som meget vigtigt at få sig positioneret gunstigt, kan man i virkeligheden undgå ulemperne, hvis man får pillet konflikten ud hurtigt og får iværksat en tilsvarende hurtig afklaring under retssikkerhedsmæssigt ordentlige rammer.

Bopælsregistreringen spiller en stadig større rolle for parterne. Den burde gerne omgående renses ud, fordi det er med til at eskalere konflikten og inddrage en myndighed (kommunen) i en beslutningsproces, som den pågældende myndighed ingen lod og del skal have i.

Kommunalbestyrelsen skal registrere et barn, hvis forældre ikke har samme bopæl, med bopæl hos den af forældrene, som barnet opholder sig mest hos, uanset hvem af forældrene der har forældremyndigheden. Denne lovtekst giver åbenlys problemer i opbrudssituationerne. Påstand mod påstand - og manipulering af kommunen i en forventning om, at en succesfuld personregistrering også giver succes i retssalen. Det bør det ikke gøre - og det er heller ikke min erfaring, at det sker. Men det er et rigtig godt middel til at skærpe konflikten, hvis det er det, man ønsker.

Skræmmeeksempel

For nylig har jeg oplevet en sag, hvor konflikten blev kørt op på en måde, som uvægerligt må blive til stor skade for det fremtidige samarbejde, hvis ikke det lykkes at få konflikten i ro igen. Forløbet er ikke usædvanligt internt mellem forældre. Det sørgelige var her, at en advokat kan eskalere en konflikt på en måde, hvor man må tage sig til hovedet og sukke højlydt.

Man skal som altid være kildekritisk, når man får beretninger fra konkrete sager. Jeg er beretteren, og det billede, jeg beskriver, er et billede, der er præget af, at jeg var på sidelinjen som advokat for moderen - men kun i ankeinstansen. Jeg fulgte derfor kun sagen tæt i en måned fra ankestævningens udfærdigelse ca. 15. december og til hovedforhandlingen i landsretten den 18. januar. Men jeg så mails fra begge parter og fra begge advokater gennem forløbet. Det var ikke lystig læsning.

Sagen drejede sig om en 3½ årig dreng og et forældrepar, som havde haft et alt i alt udmærket parforhold og et relativt gnidningsfrit forældreskab. De havde begge et job på ledelsesniveau i det private erhvervsliv og videregående uddannelser. De havde boet sammen i en årrække i den ene del af Sjælland, hvor også moderens netværk var. I sommeren 2007 flyttede de til den nærmest modsatte ende af Sjælland i forbindelse med mandens jobskifte, idet moderen mente at kunne pendle til sit arbejde. Mandens familiemæssige netværk var det nye sted.

Der gik ikke mange måneder, før det stod klart for moderen, at pendlersituationen var uholdbar. Der var tilsyneladende også problemer i relation til faderens netværk (forældre), som moderen oplevede som styrende. Hen over sommeren besluttede moderen, at parforholdet måtte ophøre til utvivlsom sorg for faderen. Hun meddelte ham bruddet, og de forsøgte at tale om drengens situation og fremtidige bopæl uden at blive afgørende enige. Moderen lejede en lejlighed i samme by på et midlertidigt lejemål og foreslog en midlertidig samværsordning, som hun i en mail foreslog som en 8-6 løsning med bopæl hos hende. Det forslag blev givet pr. mail den 31. juli. Faderen meldte tilbage, at han ikke var enig - og i øvrigt ville vende tilbage, hvilket aldrig skete. Forinden havde de indgået en meget mere midlertidig samværsordning i form af egentlig lighedeling, som de havde været enige om at opretholde indtil videre.

Fra den dag begyndte et scenarium, der antog skræmmende dimensioner.

Faderen signalerede, at barnet ikke måtte blive flyttet fra det fælles hjem, da de jo havde bestemt den bopæl i tidligere enighed, og idet man skal være enige om alt. Synspunktet er jo tilforladeligt og sådan set ikke forkert, om end det ikke er stemmende med de vilkår, der i det virkelige liv gælder, når man er i opbrudssituationen.

Da mor dagen efter skulle aflevere drengen i børnehaven, blev hun antastet af farmoderen, der - ifølge moderen - forsøgte at rive barnet ud af armene på moderen, som herefter blev meget usikker på, hvor de nu pludselig stod i deres konflikt. Moderen vandt den fysiske kamp umiddelbart om barnet og kontaktede en advokat,

som hun kendte lidt til i forvejen. Pågældende rådede hende til at beholde drengen og i øvrigt flytte tilbage til den anden del af Sjælland straks, hvis det ellers var det, hun ville på sigt. Og så skulle hun i øvrigt have en advokat, som pågældende kendte som en dygtig familieretsadvokat.

Moderen besluttede fluks at opgive den midlertidige lejlighed og at rykke tilbage til det sted, de kom fra. Her indlogerede hun sig i nogle dage hos sin bror og svigerinde, inden hun erhvervede en bolig med lynhurtig overtagelse. Hun kontaktede også den anbefalede advokat, som bekræftede hende i flytningsvalget og i øvrigt også i, at hun nok hellere måtte lade være med at udlevere drengen til faderen, før de havde fået etableret en midlertidig samværsordning.

Også faderen fik fat i en advokat, som meget hurtigt sendte et par kradse breve til moderen med et indhold, der var holdt i en sprogtone, som moderen opfattede som aggressiv og nedladende. Mors advokat skrev et brev med opfordring til at indgå en midlertidig samværsordning, hvilket ikke blev accepteret af fars advokat.

Ihukommer man, at det faktiske brud var den 31. juli, forekommer det fantastisk men uvirkeligt, at der allerede blev afholdt møde i Statsforvaltningen Hovedstaden den 6 september, hvor der blev aftalt en midlertidig samværsordning efter modellen 9-5 med mor som midlertidig bopælsforælder. Fra den dag fungerede samværet gnidningsfrit.

Mor fik drengen i børnehaven, men far opretholdt børnehavestedet i den anden ende af landet - formentlig af samme taktiske årsager, som jeg antyder foran i forbindelse med bopælsregistrering.

Københavns Byret gav far bopælsretten med den begrundelse, at mor havde holdt drengen væk fra faren i en stor del af efteråret og således havde demonstreret manglende vilje til samarbejde. Hvad man ikke umiddelbart kan se af mit stærkt forkortede referat er, at det lyste ud af mails fra faderen - og af mails og breve fra hans advokat, at moderen med succes blev fremstillet som chikanerende. Ordet blev flittigt anvendt, og det blev negligeret, at hun var kommet med et forslag til 8-6 samvær som midlertidig løsning.

Moderen og hendes advokat havde i byretten undladt at fremlægge voldsomt mange dokumenter, mens fars bilag fyldte godt op. Det valg kunne jeg nøjagtig lige så godt have truffet i den situation, der forelå - simpelt hen fordi det forekom mig tydeligt af den fremlagte korrespondance, at det var far - og ikke mor, der var konfliktoptrapper. Men byretsdommeren bed altså på fars beskrivelse.

Optrapningen blev ikke mindre, da sagen straks blev anket. Som ny advokat på sagen blev jeg af min kollega belært om, at jeg jo ikke kendte sagen og derfor ikke vidste, hvor slet en person, min nye kunde var. Det var, hvad hun og byretten havde gennemskuet. Det var ikke det ordrette citat men det klare budskab.

Straks byretsdommen var afsagt, troppede faderen efter anvisning fra sin advokat op i børnehaven for at hente drengen, fordi han jo nu havde fået forældremyndigheden, og dommeren havde besluttet, at han ikke skulle gå i børnehaven der længere. Så han skulle udmeldes fluks. Jeg måtte derfor give besked fra mig til advokaten om, at gældende ret jo er, at en anke inden 14 dage fastholder tilstanden forud for domsafsigelsen, og at fars eventuelle undladelse af at udlevere drengen efter samvær, ville blive mødt med en fogedsag. Det er i den givne situation det eneste retsmiddel, man har. Også det blev mødt med vrede og "konstatering af", at mor jo tabte sagen, hvorfor fogeden nok ikke ville gennemføre en fogedforretning. Barnet blev dog udleveret!

Den herefter korte beskrivelse er, at sagen blev hovedforhandlet i Østre Landsret den 21. januar, og at mor fik bopælsretten.

Men hermed er konflikten ikke slut. Far har efterfølgende på trods af udtrykkelig opfordring fra mig og mor til dialog om samværet, indbragt sagen for statsforvaltningen for at få stadfæstet det midlertidige samvær på 9-5 som fremtidig samværsordning. Det burde være åbenbart muligt at løse, hvis bare konflikten kan komme ned.

Desværre ligger der også en sej bodelingssag foran os. I det klima.

Det er så gennemgribende ærgerligt, når sådan en sag med et kriseforløb på 5 uger, kan komme til at påvirke det fremtidige samarbejde omkring et barn. Der er ingen vindere af en forældremyndighedskonflikt. Taberen er næsten altid barnet. Det tab skulle gerne blive så lille som muligt.

Nogen ønsker dialog - andre ønsker kamp.

Jeg holder med de første, fordi det er bedst for børnene, men tager da kampen, hvis det er et must fra den anden side.

Pandoras æske

- roman af Charlotte Strandgaard, en boganmeldelse

af Viggo Bækgaard, talsmand Landsforeningen Børn og Samvær, advokat (H)

Jeg har lige læst en roman af Charlotte Strandgaard. Bogen handler om en 20 år gammel skilsmisssag og moderens forsøg på at rydde op i sin fortid.

Bogen har fået pæne anmeldelser i den trykte, seriøse avispresse. Den kommer da også langt omkring og særligt langt ind i moderens oplevelsesverden, således som hun får revet op i de gamle sår dels gennem en jul, hvor hun genser sin datter, der i sin tid blev "taget fra hende" gennem en meget energisk og fordrejet far - og ikke mindst dennes konfliktsøgende advokat.

Alligevel sidder jeg med en oplevelse af en bog, som jeg har læst 100 gange før - og senest har gennemlevet i en sag, der netop er afsluttet i landsretten. Vi kender vist alle den fornemmelse, at man lige på dagen ikke er rigtig hooket på en bog eller en film, som andre synes godt om.

Der er flere grunde til, at jeg tror, at bogen kan være god læsning for den, der står foran, midt i eller i kølvandet på en anstrengende forældremyndighedstvst, samtidig med, at den virker som tung triviallitteratur på mig.

Bogen handler ganske vist om en forældremyndighedssag, som fandt sted i slutningen af 80'erne. Men hele scenariet omkring sagen, der beskrives meget detaljeret med troværdige udskrifter af børnesagkyndige undersøgelser og af protokoller fra statsamtet og fra retten, er nøjagtig, som de fleste har kunnet opleve det i al fald indtil første oktober 2007, hvor vi fik forældreansvarsloven. Sandheden er, at der ikke er ændret så meget på den måde, man oplever systemerne på i dag - ud over at alting er blevet meget langsommere.

Når jeg synes, at bogen er mindre spændende, er forklaringen formentlig, at den er opbygget på en sådan måde, at det næsten har været at læse den nøjagtig som det er at overtage en sag, som f. eks. har været kørt i byretten af en anden advokat, og hvor man skal igennem en bunke bilag, retsbogsudskrifter og korrespondance for at danne sig et indtryk af sagen som supplement til partens egen beskrivelse af forløbet.

Så jeg kedede mig bravt og følte mig hele tiden på arbejde, mens jeg læste bogen.

Du kan sagtens læse den og blive klogere på, hvordan tingene foregår.

Det bedste argument for at læse romaner om skilsmisse og børnefejder er imidlertid, at man da må blive mere human og mindre ondskabsfuld over for hinanden, når man læser om, hvordan andre opfører sig, og hvordan det virker sårende og ødelæggende for børnene, når kampen står hen over hovedet på dem.

Spørg om samvær

Hvis du har spørgsmål angående samvær eller forældremyndighed, kan du skrive til Børn & Samvær. Du kan enten sende et brev til foreningens adresse, ringe eller sende en mail. Du må gerne være anonym, så længe vi kender dit navn.

Hej Børn og Samvær

Min samlever og jeg er efter 8 års samliv flyttet fra hinanden. Sammen har vi en søn på 5 år, som vi p.t. har fælles forældremyndighed over.

Umiddelbart har vi med statsforvaltningens mellemkomst fået lavet en dele/samværsordning der hedder 7/7, og "min X", har fået status af "midlertidig bopælsforælder", selvom det var hende, der helt på eget initiativ flyttede fra vores fælles hjem, sammen med vores søn. Der kører nu både en bopælssag og en forældremyndighedssag. Indtil videre ved jeg, at min søn dog har registreret adresse her i fælles hjemme – altså hos mig, - men kan hans mor få ham registreret hos sig, uden at jeg giver min skriftlige tilladelse hertil, - når vi nu stadig har fællesforældremyndighed?

Mange tak for jeres svar.

Hilsen Thomas K.

Kære Thomas K.

Før hen var loven således, at begge forældre (ved fælles forældremyndighed og en ordning, hvor barnet opholdt sig lige meget hos hver af forældrene) skulle skrive under på, at barnets registreringsadresse blev ændret, - MEN – her d. 1 / 10 2007, - skete der jo en del ændringer, i forbindelse med implementeringen af den nye "forældreansvarslov". Ved samme lejlighed ændrede man nemlig også CPR-lovens § 8 stk. 3 – vedr. bopælsregistrering af børn. I § 8 stk. 3 står der nu således:

Stk. 3: Opholder barnet sig lige længe ad gangen hos hver af forældrene, som på trods af fælles forældremyndighed ikke er enige om registreringen, skal barnet registreres med bopæl hos den af forældrene, der er udpeget som bopælsforælder efter § 17 stk. 1 i forældreansvarsloven. Er der ikke udpeget en bopælsforælder efter § 17 stk. 1 eller efter § 25 stk. 1 i forældreansvarsloven, forbliver barnet registreret på den adresse, barnet havde, før uenigheden opstod, hvis denne adresse er en af de angivne adresser.

Du skriver, at "din X" har fået den midlertidige status som bopælsforælder, hvilket så også nu vil sige, at hun godt kan ændre jeres søns adresse, uden din accept, - men da du jo ikke p.t. kender udfaldet af både bopæls-sagen og forældremyndighedssagen, - kan der jo senere hen atter være mulighed for, at ændre adressen "tilbage igen", i tilfælde af, at du skulle få ene forældremyndigheden eller den endelige status som bopælsforælder.

Du kan selv nærlæse § teksten på Indenrigs- og sundhedsministeriets hjemmeside.

www.im@im.dk

De bedste hilsner Børn og Samvær

Internetgrupper for Børn og Samværs medlemmer

Landsforeningen Børn & Samvær forsøger med et nyt tiltag at imødekomme vores medlemmers vanskeligheder med at nå og stå frem i debatten til de fysiske møder. Fra slutningen af Juli 2006 vil der på hjemmesiden www.boernogsamvaer.dk oprettes et link til Internetgrupper for medlemmerne af Børn & samvær.

Der er oprettet grupper for Sjælland, Jylland, Fyn og Bornholm. For at tilmelde sig en gruppe sender man en e-mail til adressen boernogsamvaer@yahoo.dk med sit navn, adresse, e-mail og medlemsnummer. Man kan vælge at være anonym i gruppen, men foreningen skal kende dit navn og medlemsnummer før du bliver inviteret til gruppen.

Vi håber med dette nye tiltag at imødekomme de mange brugere vi har i foreningen, som udelukkende bruger den elektroniske del af vores tilbud.

Vores **telefonrådgivning** er åben alle hverdage på

70 26 68 86

Du er altid velkommen til at ringe - for at få et godt råd eller fordi du har brug for en, der lytter.

Rådgivningen kan efter ønske være anonym. For at kunne give den bedste og mest kontinuerlige rådgivning, beder vi om forståelse for, at et kort referat af samtalen bliver givet til et lille forum i bestyrelsen og telefonrådgivere, som alle har tavshedspligt.

Landsforeningen Børn og Samværs hovedtanke er, at barnet er den svageste part og altid bør komme i første række. Vi mener at fastsættelse og udøvelse af samvær altid bør ske med barnets trivsel og behov som udgangspunkt. Dette er også udgangspunktet for vores rådgivning.

Telefontiderne kan variere en smule og ændringer vil være at finde på såvel hjemmesiden som telefonsvareren.

Lige nu ser de ud som følger:

Mandag 21.30 - 23.30

Tirsdag 21.30 - 23.30

Fredag 20.00 - 22.00

Returadresse: Lorna Davis, Ametystvænget 18, 7000 Fredericia

Vores adresse.

Landsforeningen Børn og Samvær
c/o Astrid Søe
Nordmandshuset
Nordmandsvej 13
Femmøller Strand
8400 Ebeltoft
70 26 68 86
www.boernogsamvaer.dk